

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

การอ่านคือการโอบกอดความคิดถึง

- อี้กี้จุ

สิ่งต่างๆ เคยสำคัญ ในช่วงเวลาหนึ่ง

อิกิจู เขียน
วิทิตา จินทร์พันธ์ แปล

สำนักพิมพ์สปริงบุ๊กส์
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์	(7)
คำนำผู้เขียน	(9)
บทที่ 1 พักผ่อน	3
• เติบโตขึ้นช้า ๆ และยิ่งใหญ่	4
• สายลมหอบมาฝาก	9
• ฉันจะคอยอยู่เคียงข้างเธอ	11
• มองเห็นความรัก	16
• ช่วงเวลาที่เรாதกหลุมรักกันและกัน	19
• ทุกคนล้วนต้องผ่านชีวิตครั้งที่สอง	22
• ต้นไม้แห่งคำด่า	26
• ความกลัวที่พอดี	28
• เหตุผลที่เรารอคอยหิมะแรกฤดู	34
• การแสดงความรักเป็นการรับรู้รอยแผล	38
• การออกเสียงที่มีค่าที่สุด	42
• การดิ่งตะปู้ที่ปักอยู่ในใจออก	44
• การจะเข้าใจผู้อื่นอย่างถ่องแท้เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย	46
• ความแตกต่างของชีวิตกับการปั่นจักรยาน	50
• การเลือกกับเหตุผล	54
• ดอกไม้ที่ผลิบานในสวนของคนอื่น	55
• ความโลภ	59
• ในหัวใจของคนเรามีต้นไม้เติบโตอยู่	60
• ฟิงเกอร์เทสต์	65
• คำพูดที่ว่าการต้องการเวลา	68
• ประโยชน์ของน้ำตา	69

บทที่ 2 มอบให้	71
• เราพร้อมหยิบยื่นเวลาให้คนที่รัก	72
• ผลรวมทางความคิดและอารมณ์	76
• พวกเราทั้งหมดเป็นนักสะสม	79
• ไม่ใช่พลังงาน แต่เป็นอารมณ์	81
• เงามที่เดินตระเวนไปในทุกคำคืน	85
• สิ่งที่กำลังลงมาเหมือนก้อนหิมะในใจของพ่อแม่	87
• ไม่มีใครมีชีวิตอยู่โดยไม่เฝ้าบงกชความคิดถึงไว้	91
• รสนิยมเป็นกัณฑ์แห่งจิตวิญญาณ	95
• ความหยิ่งทะนงและความอคติ	99
• คนที่ไม่มีความสุขที่สุดในโลก	100
• ซาม	107
• คำที่ใกล้เคียงกับความจริงใจ	108
• เส้นทางที่ต้องไปให้ได้	111
• นอนเฝ้าไปหาคุณ	116
• ระลอกคลื่นแห่งความเศร้าและความดีใจ	119
• การแก้แค้น	121
• ระหว่างความเจ็บปวดกับคำพูด	122
• ในฤดูใบไม้ร่วงคือการเก็บเกี่ยว	124
• กรรม	128
 บทที่ 3 ปลดปล่อย	 131
• ความคิดถึงที่แสนกระวนกระวาย	132
• การเต้นและหยุด	135

• ลาลาแลนด์กับวิญสสาร	136
• กรรมในชาติก่อนหรือกรรมในชาตินี้	140
• กลิ่นของความทรงจำ	145
• สิ่งที่ยายายามจะรักษาไว้	151
• เมื่อชื่อถูกพรากไป	154
• คุณแห่งการแบ่งแยก	156
• คุณสมบัติของความคิดถึง	159
• ไม่สามารถลืมได้รวดเร็วเท่ายามดอกไม้ร่วงโรย	160
• ลูบไล้ความมืด	165
• พ่อแม่เป็นคนร้องให้แทนลูก	167
• พวกเราจำได้หมดเลย	170
• กระจัก	172
• การร้องไห้	175
• การเลิกราคือการพรากจากกัน	
เพื่อเป็นดวงดาวของกันและกัน	176
• ศิลปะแบบอิมเพรสชันนิสม์	180
• ปล่อยมันไป	181
• คุณสมบัติของสิ่งทั้งดงามจริง ๆ	185

บทความปิดท้าย 191

• หากแสงแดดไม่ส่องประกายขึ้นในหัวใจ	
ที่นั่นยังคงเป็นฤดูหนาวเสมอไป	192
• เกี่ยวกับผู้เขียน	196

คำนำสำนักพิมพ์

หากเปลี่ยนชีวิตเหมือนฤดูกาล

ฤดูใบไม้ผลิคงเปรียบเสมือนการออกเดินทาง

ฤดูร้อนคงเปรียบเสมือนการมีชีวิต

ฤดูใบไม้ร่วงคงเปรียบเสมือนการจากลา

และ...ฤดูหนาวคงเปรียบเสมือนจุดสิ้นสุดของทุกสิ่ง

ทุกคนต่างมีสิ่งที่เคยสำคัญในช่วงเวลาหนึ่ง สิ่งนั้นอาจเป็นช่วงเวลา
แสนสุข ความทรงจำในวันวาน หรือใครคนหนึ่งที่เคยเดินเคียงข้างกัน

เคยสังเกตไหมว่า ทุกครั้งที่เรามองใบไม้เปลี่ยนสีของฤดูใบไม้ผลิ
เราจะมีความสุขอย่างบอกไม่ถูก เหมือนหัวใจถูกเติมเต็มให้มีชีวิตชีวา
ขึ้น แต่กลับกัน เมื่อฤดูใบไม้ร่วงมาเยือน หัวใจของเราก็รู้สึกเศร้าหมอง
อย่างน่าประหลาด...

ภาพเหล่าใบไม้ค่อย ๆ ร่วงหล่นจากกิ่งก้านของต้นไม้ ทอดตัวทิ้งตัวเอง
ลงสู่พื้นดินที่ละใบ เหลือไว้แต่ลำต้นที่ว่างเปล่า ช่างเป็นภาพที่แสน
หดหูเสียจริง เหมือนฤดูใบไม้ร่วงกำลังบอกกับเราว่า สิ่งต่าง ๆ ที่เคยอยู่
กับเรา พอถึงเวลาหนึ่งก็จะร่วงโรยและจากเราไปอย่างไม่มีวันหวนคืน

แต่เรามีชีวิตอยู่เพื่อผ่านพ้นฤดูกาล หากเราก้าวเดินต่อไป ไม่จมอยู่กับ
สิ่งที่สูญเสีย ชีวิตก็พร้อมมอบแสงสว่างให้เราเสมอ เหมือนกับต้นไม้ที่

หยั่งรากลึกและอดทนกับความโหดร้ายของฤดูหนาว เพื่อรอวันผลิใบ
อีกครั้งเมื่อฤดูใบไม้ผลิหวนกลับมาเยือน

ดังเช่นที่อิกิจุพูดไว้ในบทใดบทหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ว่า

“หวังว่าคุณจะก้าวเดินต่อไป เพื่อพบกับฤดูใบไม้ผลิของตัวเอง”

คำนำผู้เขียน

สิ่งสำคัญที่สุดมักอยู่ไกลห่างที่สุด

ตั้งแต่สมัยเรียนผมพาแม่ไปโรงพยาบาลบ่อยๆ สำหรับผม โรงพยาบาลเป็นห้องสมุดซึ่งเงียบสงบที่สุดในโลกนี้ ผมทราบเรื่องราวต่างๆ ของผู้คนมากมายจากที่นั่น ตระหนักถึงเหตุผลของการมีชีวิตอยู่บนโลกนี้อย่างที่ไม่เคยรู้มาก่อน จนบางครั้งต้องเบนสายตากลับมาดูชีวิตของตัวเอง

ครั้งหนึ่งผมได้พบชายชราที่พักผ่อนอยู่ห้องเดียวกับแม่ของผม โรคมะเร็งที่ท่านรักษาไม่มีแว่วว่าจะดีขึ้น ท่านชอบโอดครวญกับคนดูแลและคุณหมอที่รักษา ในดวงตานั้นน้ำตาเอ่อคลอเสมอ

“ว่าคุณปู่ไม่เคยแสดงสีหน้าเจ็บปวดต่อหน้าลูกสาวเพียงคนเดียว วันหนึ่งหลังจากลูกสาวกลับไปแล้ว คนในห้องถามท่านว่า

“ทำไมไม่เล่าให้ลูกสาวฟังล่ะครับว่า ที่รักษาอยู่มันทรมานมาก คุณปู่อายหรือครับ”

คุณปู่กลืนน้ำตาพูดด้วยเสียงแผ่วเบา

“ใครบอกกันล่ะ ไม่ใช่แบบนี้หรอกหนอย ถ้าเอาแต่พูดว่าเจ็บๆ ลูกก็จะมีภาพจำที่ไม่ดี ฉันเลยต้องกัดฟันทนเจ็บเอาไว้ ถึงสภาพตอนนี้จะไม่ดีมากก็ไม่อยากให้ลูกเห็นความเจ็บปวดของตัวเอง...”

น้ำตาคลอเข้าของคุณปู่ไหลล้นลงมาอาบแก้ม ขอบตาของผมอุ่นร้อนขึ้น ในเปลือกตามีละอองน้ำซึมออกมาประปราย กระแสไฟ

ลุกวาชขึ้นในซอกหนึ่งของหัวใจ

ทั้งที่ทรมาณมาก แต่คุณปู่กลับพยายามฝืนทนไม่อยากให้ลูกสาวเห็นความทรมาณของตัวเอง ไม่ใช่เพราะความอาย แต่เพราะอยากลดขนาดและความเสียใจที่ลูกสาวต้องทนรับรู้ สิ่งที่กำลังกังวลใจที่สุดในวาระสุดท้ายคือชีวิตของลูก ไม่ใช่ชีวิตของตัวเอง รวากับท่านกำลังเตรียมตัวลาจาก

การพรากจากคนที่รัก ทั้งรอยแผลไว้เสมอ

นั่นเพราะต่างฝ่ายต่างเคยผูกพันกัน เขาและเธอเคยเป็นส่วนหนึ่งในความทรงจำของเรา และเราก็เคยเป็นส่วนหนึ่งในความทรงจำของเขาและเธอ

จึงมีบางอย่างตกตะกอนอยู่ในหัวใจของเรา ร่องรอยที่แฝงอยู่ไม่สามารถลบเลือนลงง่าย ๆ เวลาที่ไหลผ่านไปอาจทำให้บางอย่างไกลห่างออกไปซัก ๆ ทว่าในขณะที่เดียวกันก็มีบางอย่างผุดแทรกขึ้นมากลางใจ มันคือแผลเป็นที่ไม่สามารถฉีกทิ้งได้ด้วยแผ่นมีดแห่งกาลเวลา

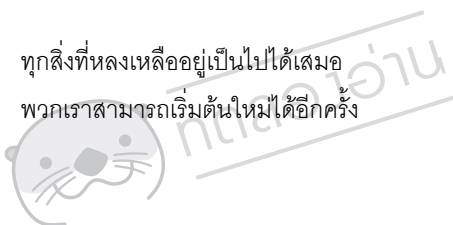
เป้าหมายของการเลิกราคือ การหลบหนีและกำจัดบางอย่างที่เคยเป็นส่วนหนึ่งของเราออกไปจากตัวเรา เนื้อหัวใจจึงเหมือนถูกควั่นทิ้ง กลายเป็นช่องว่างขนาดใหญ่ที่ไม่สามารถเติมเต็มได้ด้วยสิ่งใด

การไหลผ่านของกาลเวลาทำให้ผมตระหนักว่า

สิ่งที่เราได้เริ่มต้นและจบมันลง
ผู้คนที่เคยอยู่รอบข้าง ทว่าจากไปแล้ว
สุดท้ายก็ยังดำรงอยู่ในชีวิตของเราอย่างลึกซึ้ง
สิ่งที่ทำให้เราเป็นทุกข์มากในตอนี้
เคยเป็นสิ่งที่ทำให้เรามีความสุขมากในครั้งหนึ่ง

เราจำใจต้องปล่อยสิ่งสำคัญที่สุดจากไปไกลแสนไกล ก่อนที่
ความทรงจำจะกลืนหายไปกับกระแสน้ำที่ชื่อว่ากาลเวลา ก่อนที่ทุกสิ่ง
จะพร่าเลือนลง พวกเราต้องอ่านใจและจดจำผู้คนรอบข้างไว้

ทุกสิ่งที่หลงเหลืออยู่เป็นไปได้เสมอ
พวกเราสามารถเริ่มต้นใหม่ได้อีกครั้ง

ผมหวังว่าหัวใจของคุณจะถูกแบ่งเบาลง
ขณะออกท่องไประหว่างบรรทัด

อีกี่จู้

